

Case: Thomas

Thomas visste at samtalen han skulle ha med foreldrene ville bli krevende, så han var godt forberedt. Han hadde lagd en plan for spørsmål som var viktig å stille og snakket med lederen sin om hvordan han skulle håndtere foreldrenes reaksjoner.

I møte gikk det likevel ikke så bra som han hadde håpet. Han ble litt overrasket over at foreldrene virkelig ikke var enig noen av hans bekymringer. Han har jo informert jevnlig hvordan det går med jenta i barnehagen, men likevel virket det som om dette var først gang foreldrene fikk informasjon. Begge foreldrene ble ganske opprørte, og sa indirekte at de tvilte på Thomas sin kompetanse.

Thomas følte at han aldri helt fikk kontroll igjen over situasjonen, og han skjønnte ikke helt hvorfor, men plutselig havnet han i en situasjon der han følte han måtte forsvare seg. Dette var ikke en del av planen, og da møtet var ferdig avsluttet de med å være enig om å være uenig.

Thomas er urolig etter møtet. Han setter seg ned og skal skrive referat, men klarer ikke samle tankene. Han klikker seg inn på nettsider uten merke det, og klarer ikke holde fokus. Han bestemmer seg for å utsette skrivingen og går ut på avdelingen.

Der møter han Zara som rydder opp etter måltidet. Zara spør hvordan møtet gikk, og Thomas begynner å fortelle umiddelbart. Han kjenner at følelsene velter ut og at han egentlig er ganske sint selv på foreldrene og føler seg urettferdig behandlet. Han ønsker jo bare å hjelpe! Greit nok at de ikke er enig, men han synes det var et personangrep. Han prøver å hjelpe Zara med ryddingen, men er så oppkavet at det egentlig bare tar lengre tid fordi han går i veien.

Zara prøver å si noe, men det er ikke så lett, og hun vil ikke avbryte Thomas heller. Hun føler hun må støtte Thomas, og sier at det er var utrolig dårlig sagt av de foreldrene! Og at hun skjønner reaksjonen hans godt. Hun kjenner hun blir irritert hun også, og er lei foreldre som ikke spiller på lag.